

Мая першая казка

Вохык і Зяцц

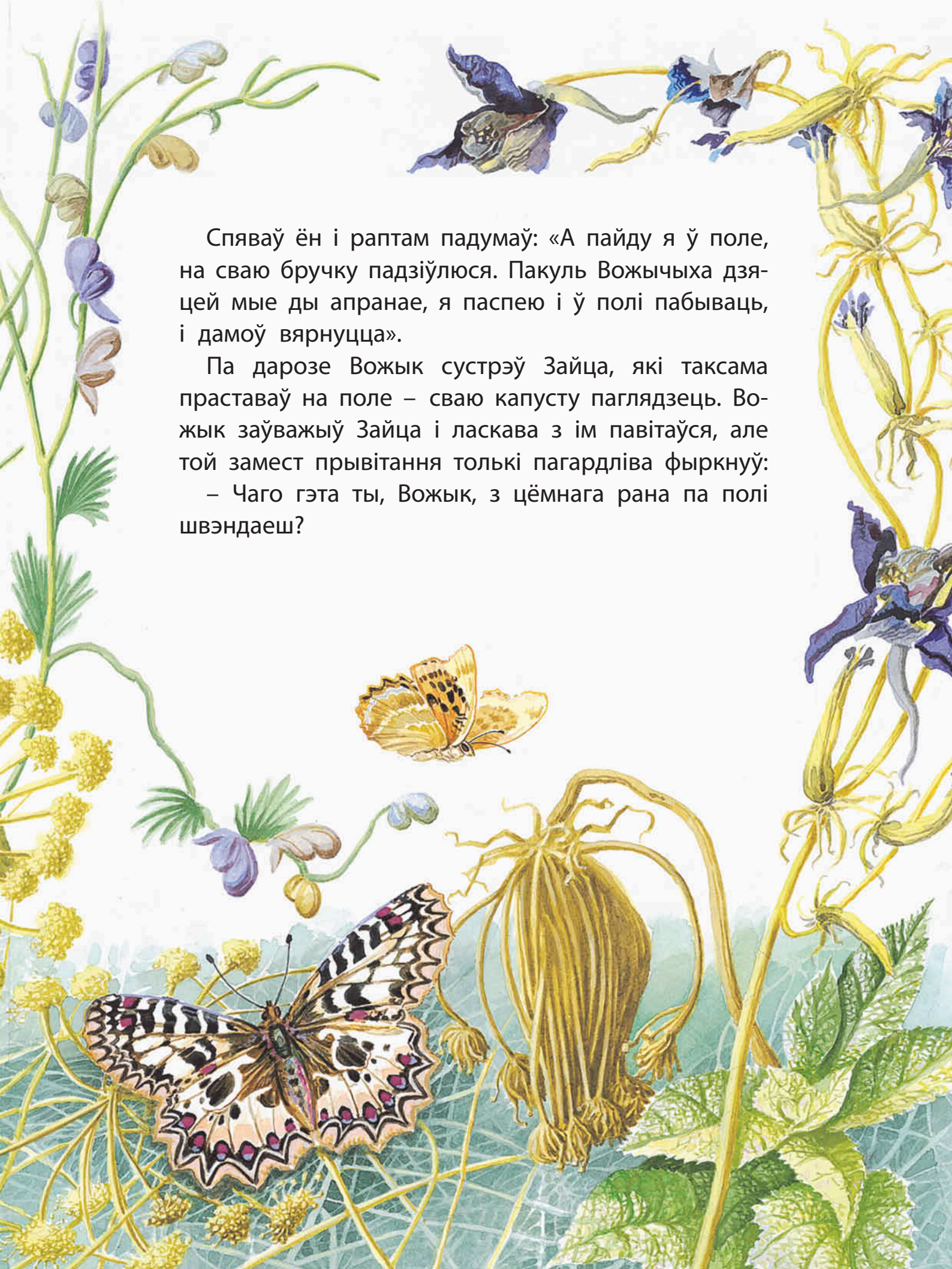

Мінск
Харвест

Вы можаце не даваць веры гэтай гісторыі, але мой дзядуля, расказваючы яе нетаропка і выразна, гаварыў:

– У кожнай казцы ёсць доля праўды, а інакш навошта людзі сталі б яе расказваць. Дык вось, аднойчы цудоўным нядзельным ранкам ззяла сонца і дзьмуў лёгкі ветрык. Жаўрукі радасна ціўкалі, пчолы працавалі на полі, а людзі спяшаліся хто куды. Вожык стаяў ля дзвярэй свайго дому, склаўшы рукі на жываце, і напяваў песеньку.

Спяваў ён і раптам падумаў: «А пайду я ў поле,
на сваю бручку падзіўлюся. Пакуль Вожычыха дзя-
цей мые ды апранае, я паспею і ў полі пабываць,
і дамоў вярнуцца».

Па дарозе Вожык сустрэў Зайца, які таксама
праставаў на поле – сваю капусту паглядзець. Во-
жык заўважыў Зайца і ласкава з ім павітаўся, але
той замест прывітання толькі пагардліва фыркнуў:

– Чаго гэта ты, Вожык, з цёмнага рана па полі
швэндаеш?